

Léh Tibor

A jog és a hatalmi rendszerek törekvése az igazságtalanságtól az igazság felé (A nyugati jogrend és a Szent Korona tan lényeges eltérései)

Még mielőtt részletesen tanulmányoznánk a jog fejlődését, avagy a politikai rendszerek céljait, először definiáljuk a jog és az igazság fogalmát.

Mi a jog?

Amióta az emberiség társadalomban él, azóta mindig voltak elfogadott szabályok, tradíciók, amelyek biztosították az eltérő érdekű csoportok együttélését. Még a legprimitívebb társadalmakban is voltak elfogadott szokások, és ezeknek a megszegése kirekesztéshez vezetett. A szokások nem mindig az észszerűségen alapultak, hanem babonákra, hiedelmekre épültek. Később a szokásokat a törzsfőnökök minél szigorúbban alkalmazták ezeket, és rájuk támaszkodva gyakorolták a hatalmukat. Antropológiai szempontból ezek a viselkedések univerzálisak voltak, és a legtöbb társadalom így épült föl. A jogképződés és a jog alakulása lényegét tekintve sokkal inkább politikai folyamat, éspedig a meglévő társadalomból, hatalmi és annak a hatalmi rendszerből fakad. Az állam, mint a jogképződés letéteményese – főként demokratikus berendezkedésű államokban – nem elvont instancia. Az állam emberekre támaszkodó szervezet, amely kizárólag emberekben és emberek által cselekszik, szabályozott eljárások, részvételi módok és döntési hatáskörök formájában. Konkrétan szemlélve a joghoz tartozik, hogy része és eredménye legyen a politikai folyamatnak. Egy német jogfilozófus kissé erősen, de alapvetően találóan úgy fogalmazott, hogy a jog az a „megalvadt politika”.

A mai modern felfogás szerint a jognak 3-om forrása van:

1. a mindenkori hatalmi rendszer által létrehozott törvény,
2. a bírósági gyakorlat (jurisprudence), és a
3. a doktrína jogászok általi elemzése.

Mi az igazságosság?

Nehéz fogalom, mert részben nem teljesen objektív, hiszen függ az adott kultúrától amely sokat változik népektől és országoktól függően. Az igazság Magyarországon vagy Európában, az nem biztos, hogy igazság Afrikában vagy Ázsiában. Egy objektív definíció szerint: az igazságosság „kompenzáló” erény, orvosság a szubjektív egoizmusból és az objektív szűkösségből álló helyzetre, amely megakadályozza az embereket abban, hogy élvezzék a közös dolgokat, és amely arra kényszeríti őket, hogy különbséget tegyenek tulajdonaik között. Természetesen ez az a helyettesítő erkölcsi forma is, amelyet az olyan egyének közötti kapcsolatok vesznek fel, amelyeket alapvetően nem a kölcsönös jóindulat vezérel. Az igazságosság általában erkölcsös és etikus. És a tíz parancsolat 8-ik parancsa, mint magatartási norma az igazsághoz kell alkalmazkodni. Felebarátod ellen ne tanúskodj hamisan.

A nyolcadik parancsolat tiltja az igazság elferdítését a másokkal való kapcsolatokban.

Az igazság elleni sértések szavakkal vagy tettekkel fejezik ki az erkölcsi tisztesség iránti elkötelezettség megtagadását.

Az igazság vagy igazmondás az az erény, amely abban áll, hogy az ember igazat tesz tetteiben, és kimondja az igazat szavaival, megvédi magát a kétszínűségtől, a szimulációtól és a képmutatástól.

A jelen tanulmány kiterjed az európai és a világ nyugati kultúrájára, a mi civilizációnkra, a mi törekvéseinkre, aminek viszont a célja egy jobb világ elérése, melynek példája a szkiták civilizációja, erkölce és az igazságosság alkalmazása.

Ami minket közelebbről érint, melyre később a nyugati világ támaszkodott, az a görögöknél bevezetett úgynevezett demokrácia. (Arisztotelész, Plátón, Szókratész).

Az ókori Görögországban jelent meg korunk két fő jellemzője: a demokrácia, a nép általi kormányzás és a filozófia, minden jelenség észszerű értelmezése. Ha Plátón (Kr. e. 428-348) ennyire fontos ma is, az azért van, mert a racionalitás felfedezésének korszakának végén helyezkedik el, amelyet szintetizálni tud. Gondolatának egy mű formáját adta, amelynek közvetítéséért évszázadokon át az általa 387 körül alapított Akadémia volt a felelős. Plátón tehát a mi világunk forrása; a hozzá való visszatérés lehetővé teszi a problémák és az ellentmondások megértését.

Platón gondolata azonban a demokrácia és a racionalitás közötti konfliktus helyszíne, amelyek radikálisan összeegyeztethetetlennek tűnnek. A demokrácia, amely a Kr.e. 6. század legvégén jelent meg Athénban, hatalmat ad a polgárok gyűlésének, akik mindannyian érvelhetnek, hogy meggyőzzék a várost arról, hogy ezt vagy azt a döntést hozza meg. Az 5. században a szofisztikának a felemelkedése kíséri, az érvelés technikája, amely sohasem az igazsággal, hanem csak a meggyőzéssel és a hatékonysággal foglalkozik. A klasszikus Athén szofistái kicsit olyanok, mint politikusaink kommunikációs tanácsadói: állítják, hogy bárkit bármiről meggyőznek.

A szofisztika és a demokrácia Platón számára a racionalitás hiteles perverzióját jelenti, mivel megfordítják a dolgok valódi rendjét: a beszéd igazságát az egyén vágyainak rendelik alá. míg a filozófia éppen ellenkezőleg, az egyéni vágyak alávetéséből áll egy egyedi és egyetemes igazságnak.

Ebben Platón munkája alapvetően politikai jellegű: nemcsak az igazság egyetemességét igyekszik demonstrálni a relativizmus minden formájával szemben, hanem arra is törekszik, hogy a törvény erejét adja az igazságnak egy olyan államforma kialakításával, amely már nem az egyéni vágyakra támaszkodik. Így csúcsosodik ki a hē politéia, szó szerint Az alkotmány című párbeszédben. A Kr.e 1. században Cicero, ezt a szöveget De re Publica címmel latinra fordította, és azóta is köztársaságnak nevezik.

A zsarnokság kockázata Platón hosszan és körültekintően elemzi a demokratikus rendszert, amelyet az egyéni szabadság, vagyis a vágyak kielégítésének joga határoz meg. Egy ilyen rendszerben nem lehet határt szabni az egyéni vágyaknak, ezért nem fogadnak el semmilyen törvényt, hierarchiát és végső soron semmilyen tekintélyt. Platón szerint a demokrácia elkerülhetetlenül anarchiához vezet, ahol minden vágy kielégítést keres anélkül, hogy valaha is alávetné magát egy közös szabálynak. Az anarchia állapota azonban nem politikai állapot, a dzsungel törvénye, ahol az állandó bizonytalanságban lévő egyének már nem részesülnek az állam védelmében. A rettegésben élők útnak indulnak a mester keresésére, aki képes lesz rendet teremteni a városban: ezért a demokrácia elkerülhetetlenül zsarnoksághoz vezet.

Ez a Kr.e. 4. századi elemzés közvetlenül érinti azokat a véleménydemokráciákat, amelyekben élünk, amelyeket a demagógia és a politikai diskurzus szofizmusai, a társadalom minden szintjén érvényesülő tekintélyválság, a bizonytalanság témája, a rend visszatérésének vágya jellemez.

Platón marad - elengedhetetlen a demokraták által felvetett problémákról való gondolkodáshoz kortárs köteléknek.

Platón számára az igazságosság a közösség harmóniája: ez egy rend, ahol minden a maga helyén van.

Platón munkája alapvetően politikai jellegű, és célja, hogy a törvény erejét adja az igazságnak, és olyan államot hozzon létre, amelyben az igazság, az értelem és a tudás irányítja és kényszeríti ki törvényeiket. A Public Re tehát Platón munkásságának csúcspontja, ahol egy ideális állam modelljét próbálja kidolgozni.

Platón alaptézise szerint: Az igazságos rend az, ahol egy megfoghatatlan hierarchia jön létre, ahol az igazság uralkodik a tévedés felett, ahol a tudás uralja a véleményt, és ahol az értelem tartalmaz vágyakat.

Ezért nem lehet az ideális állam a demokrácia, amely éppen a vágyaknak és a véleményeknek ad hatalmat. Platón nem hajlandó bárkinek átadni a hatalmat: az egész terve az, hogy a legjobbaknak adja; a legjobbat görögül arisztonnak hívják, a legjobbak hatalmát pedig arisztokráciának nevezik". A legbölcsebb, a legtudottabb, a legésszerűbb és a legérdektelenebb.

Platón fontos hangsúlyt tesz szintén az oktatásra, mely a politikai projekt sarkköve.

Az igazság parancsol, és a tudás uralja a véleményt.

A modern államok mind felállítottak közoktatási intézményeket, egyrészt azért, hogy a polgárokat úgy képezzék ki, hogy kultúráját és közös értékeit adjanak nekik, másrészt pedig olyan elitet válasszanak ki, amely képes figyelembe venni az állami kormány terheit. Ebben az értelemben Platón munkája pótolhatatlan marad.

A rómaiak tovább fejlesztették a görög kultúrát és váltak igazán még a mai társadalomnak is a jogi elődeivé.

Volt egy hosszú idő, amikor Róma Köztársaság volt (-509-től, -31-ig), majd -27-be, a birodalom császársággá vált. A római jog nem volt igazságos, a hatalmat nem a nép képviselte, hanem a szenátus, egy elit társaság, és az általuk elrendelt jogszabályok a hatalmukat biztosította. De ugyanakkor a jogszabályok jogilag egyre kifinomultabbak lettek. Egyes jogi elvek még ma is érvénye-

sek a legtöbb európai jogban. A hatalom körüli harc miatt a római társadalom különböző fázisokon esett át.

A görög-római világ áttérése által a kereszténységre, a kozmosz egy másik felfogása lép életbe, ez már nem örök totalitás; Isten teremtette; volt kezdete és lesz vége, és az ott bekövetkező események egy időben kibontakozó isteni tervhez tartoznak. A keresztény gondolkodás tehát mind a történelem kontextusában, mind az Isten országához való viszonyban foglalkozik a politikai kérdéssel, amelynek a földi városok ideiglenes közelítései.

Szent Ágoston (354-430): Isten városának a nép a legmagasabb értelemben vett keresztény nép, amelyet tagjai kölcsönös szeretete köt össze és Isten szeretete egyesít. Isten városának jelentős befolyása volt Európa-szerte több mint ezer éven át.

Aquinói Szent Tamás (1224-1274) kiegészítette az igazságosságot; minden Istentől és Istenre irányul, aki az egyetlen igazi törvényhozó. Ezért a király hatalma korlátozott. De a király az ő birodalmának olyan, mint Isten a világ számára. Ekkoriban a földi hatalmi rendszerek, királyságok a hatalmukat úgy próbálták alátámasztani, hogy Istentől származik a hatalmuk.

De ugyanakkor, mivel az isteni küldetésre hivatkoztak, ezért a jogrendszerüket is kénytelenek voltak összeegyeztetni a kereszténység elveivel. De sok helyen a hatalom gyakorlata visszaélésekkel járt, és a jogszabályok nem az igazságot szolgálták, hanem a politikai hatalmat. Az európai történelemben vannak kivételek, melyek korlátozzák az uralkodók hatáskörét, így például Angliában az 1689-es Jogok Nyilatkozata, vagy a magyar Szent Korona-eszme.

Dr. Zétényi Zsolt közismert kimagasló jogász egy előző világkongresszuson (2012-ben), kifejtette pontosan tanulmányában az ősi alkotmány, a Szent Korona tagságot.

„Az európai történelemben megvalósult államformák, amelyekben a szuverenitás akár a népet, akár az uralkodót illeti meg, magukban hordták a kisebbség többség rovására való hatalomgyakorlásának elvét. Ez megvalósulhatott abszolutista monarchia, vagy a « nép nevében » való totális diktatúra formájában. A magyar történeti alkotmányban elvileg, forgalmilag kizárt, hogy akár a nép (vagy nevében eljáró képviselőik), akár az uralkodó

(államfő) kizárólagosan gyakorolja a hatalmat, mert egyik sem rendelkezik vele. A hatalom teljességével kizárólag a Szent Korona rendelkezik.”

Az ősi alkotmány szerint a hatalmat csak a király és a mindenkori magyar nemzet együttesen gyakorolhatja. A király a nemzettől független hatalommal nem rendelkezik, mert az államhatalom összességét és teljességét kifejező jogok a Magyar Szent Koronát illetik.

A történelmi alkotmány és fejlődésének a legfontosabb alapelvei az állami és nemzeti függetlenség, a nemzeti vagyon védelme, a jogkiterjesztés, az önkormányzatiság elve és minden hatalom forrása a magyar nemzet.

Más országokban, azért, hogy a jogalkotó hatalom igazságosabb legyen az uralkodó hatalomtól, több filozófus és jogász egy új elméletet dolgozott ki, a legismertebb egy francia, bordeaux-i bíró volt 1748-ban *A törvények szelleme* című művében:

Montesquieu az egész enciklopédikus mozgalommal kutatásán belül egy egészében méltányos és mérsékelt törvények lehetőségének feltárását tanulmányozta: törvényalkotás, törvényben tükröződő határozatok végrehajtása, igazságszolgáltatás e törvény alkalmazásában. Ezért a funkciókat úgy kell megszervezni, hogy egyetlen politikai szerv se tudjon egyedül törvényt alkotni és végrehajtani, mert akkor a hatalom egy kézbe kerül, és aki a törvényt megalkotja, az fogja megírni azt a sajátos érdekre számítva, alkalmazásában találja meg.

A modern idők egyetlen alkotmánya sem kerülheti el a hatalmi ágak szétválasztását

A politikai szabadság nem abból áll, hogy azt csinálunk, amit akarunk. Egy államban, vagyis egy olyan társadalomban, ahol törvények vannak, a szabadság csak abból állhat, hogy megteheti, amit akar, és nem kényszeríthetik arra, hogy azt tegye, amit mások akarnak [...] A szabadság az, ha az embernek joga van mindent megtenni, amit a törvények lehetővé tesznek; és ha egy polgár azt tehetné, amit tiltanak, nem lenne többé szabadsága; mert a többiekben még meglenne az az erő, hogy korlátozzák.

Arisztokrácia és demokrácia természetüknél fogva nem keretei szabad államoknak. A politikai szabadság csak a mérsékelt kormányokban található meg. De nem mindig mérsékelt államokban; csak akkor van, ha nem élnek vissza a hatalommal; de örök tapasztalat, hogy minden hatalommal rendelkező ember hajlamos visszaélni vele; addig megy, amíg nem talál határokat.

Magának az erénynek is szüksége van korlátokra.

Ahhoz, hogy a hatalommal ne lehessen visszaélni, szükséges, hogy a dolgok elrendezése révén a hatalom megállítsa a hatalmat. Az alkotmány lehet olyan, hogy senkit nem kényszerítenek olyan dolgokra, amelyekre a törvény nem kötelezi.

Amikor ugyanabban a személyben vagy ugyanabban a bírói testületben a törvényhozó hatalom egyesül a végrehajtó hatalommal, nincs szabadság; mert attól tarthatunk, hogy ugyanaz az uralkodó vagy ugyanaz a szenátus zsarnoki törvényeket hoz, hogy azokat zsarnoki módon végrehajtsa.

Különböző történelmi fejlődési fokokon ment keresztül az uralkodó osztály, mely törvényhozó is volt, méghozzá a feudalizmustól az abszolutizmusig és a modern állam születéséig.

A feudalizmus nem szünteti meg a királyi funkciót. Ez azonban jelentősen meggyengítette, mivel a király csak vazallusainak volt az ura, és már nem volt közvetlen hatalma alattvalói felett. Később a királyi funkciót törvénybe foglalták és a monarchia már nem kötődik szorosan a király személyéhez; ma már, mint olyan intézménynek számít. Az uralkodók által bevezetni kívánt személyi kultusz ellenére világosan kirajzolódik a különbség a királyi, örökkévaló funkció és a királyi, testi és halandó személy között. Ellentétben a feudális rendszerrel, amely a becsület- és szokáskódexen alapult.

Egyes országokban a király fokozatosan megerősítette a pozícióját, a hatáskörét olyannyira, hogy az abszolutizmus győzött. Például közismert, hogy XIV. Lajos király (1648 és 1653) kijelentette a leigázott párizsi parlament előtt, 1666-ban: *„Egyedül az én személyemben lakik a szuverén hatalom, amelynek saját jelleme a tanács, az igazságosság és az értelem szelleme”*.

Az abszolutizmus reakciót váltott ki

A királyi funkció törvénybe foglalása és később kitört a francia forradalom 1789-ben, mely nem volt teljesen igazságos, nagyon sok ártatlan embert lefejeztek hónapokon keresztül.

A francia forradalom utódja nem egy demokratikus Köztársaság lett, hanem

egy önkényuralom jött létre Napóleon I. személyében. A diktatórikus rezsim ellenére mégis meg kell említeni, hogy hála Napóleon indítványának, megszületett a polgári törvénykönyv mely részben törekedett igazságos jogszabályokat létrehozni. A mai európai modern jog sokat inspirálódott a **Code civil**-ből (1804).

Manapság Európában és a világban a reprezentatív rezsimek terjedtek el. Minden országnak megvan a maga rezsimje, és nehéz őket besorolni. A hatalmi rendszereket három nagycsaládba lehet megkülönböztetni:

1. A kormányzat rendszere:

Ezt a rezsimet a hatalmi ágak rugalmas szétválasztása jellemzi, amelyben a végrehajtó és a törvényhozó hatalom egymás mellett működhet. Gyakran a kormány kezében van az Országgyűlés által megszavazott törvények kezdeményezése.

2. Az elnöki rendszer:

Az Egyesült Államokban a hatalom megoszlik az elnök és a Kongresszus (a szenátus és a Képviselőház) között, mindkettőt általános választójog alapján választják. Az elnököt csak a Kongresszus engedheti fel felelősségre vonási eljárással, amelyet ritkán hajtanak végre.

Részben Franciaország is ahol a megválasztott elnök hatásköre aránylag széles és nem felelős az Országgyűlés előtt, hanem csak a Kormány.

3. Az Országgyűlés:

A hatalmat a politikai pártok által megszavazott Miniszterelnök gyakorolja a Kormánnyal. A törvény hatályát most először korlátozza az Alkotmánybíróság. A demokráciának az a lényege, hogy véleményt nyilvánítsanak, és hogy a választójogon keresztül arra törekedjenek, hogy felfogásuk szerint irányítsák a közintézkedést és a jogalkotást, melynek törekedni kell az igazságosság felé.

A jog és a jogszolgáltat sok esetben eltér az igazságosságtól

Tudjuk, hogy nem lehet mindent jogszabályok alá vetni, annak ellenére, hogy a mai modern világban a tendencia, hogy minden esetet próbálnak szabályozni, a törvények száma állandóan minden országban emelkedik. Vannak esetek, amire még nem lehet megfelelő törvényt alkalmazni. Ilyenkor peres ügyekben az eljáró bírónak mégis dönteni kell. Ekkor történik meg, hogy a döntéshozó

bíróság mérlegeli a bizonyítékokat, az igazságot, a valóságot, az etikai és az erkölcsi érdeket és próbálja megközelíteni az igazságosságot és aszerint dönt.

A bírósági gyakorlat több esetben szükségszerűen eltér a jognak a pontos alkalmazásával, mert olyan helyzetet alakítanak ki a jogszabály alkalmazására, mely egy adott esetben igazságtalan lenne. Ilyenkor a bírósági gyakorlat tulajdonképpen egy ellenjog forrást teremt.

A bírósági ítéleteket emberek hozzák létre és nem gépek teremtik. Ez azt jelenti, hogy megtörténik, hogy néha nincs teljes igazság két majdnem száz százalékosan hasonló ügyben, mert a bírók különböző emberek és nem ugyanúgy döntenek. Úgy a polgári téren, mint a büntető teljesen hasonló ügyben a Bíróság másképp dönthet Szegeden, mint Miskolcon.

A bírának azért kell részben függetlennek lenni, mert szigorúan alá vannak rendelve a törvénynek: a szillogizmus útján eljárva a bírónak nincs saját akarat, és ezért nincs hatalma; ezért nem élhet vissza vele. Ez azonban téves feltételezés (az értelmezés részben mérlegelési cselekvés), ami problematikusá teszi a bírák függetlenségét. Bár elkerülhetetlen, a jog a bírósági gyakorlat megalkotása, mégis megkérdőjelezhető, mind a demokrácia szempontjából (hacsak a bírákat nem tekintjük a „nép hűségesebb”, bár nem választott képviselőinek), mind a hatalmi egyensúly szempontjából. A bírák nem tévedhetlen bölcsek, nem is "a nép istenei" (Aquinói Szent Tamás), hanem emberi lények, akik ingadozásnak vannak kitéve.

Hogy ne legyenek túlzott eltérések, ezért van az, hogy minden normális jogállamban a legfelsőbb Bíróság (Magyarországon a Kúria) harmonizálja a jogszabályok helyes alkalmazását, melyet az Emberi Jogok Európai Bírósága bizonyos esetekben felülvizsgáltathat mint a tagállamok által hozott végleges bírósági határozatokat. Például a 6-ik paragrafus a tisztességes, igazságos eljárás. A Bíró feladata az igazság keresése és megismerése a jog alkalmazásával. A Bíró tévedhet, a tévedés önmagában nem létezik, mint az igazság, mert az igazság a gondolat és a dolog egysége. Magában hordja igaz okát: ez a valóság: az igazság szó a latin verus szóból származik, ami valóságot jelent. (A validité szó pedig a magyar valóság/valódi szóból.) A tévedés véletlen, az elme tévedhetetlenségének pillanatnyi megzavarása, Kant szerint az igazság egyszerű látzata és magával az igazsággal való összetévesztése.

*"A tudás fő tökéletessége az igazság, amely abban áll, hogy a tudás meg-
egyezik tárgyával. De az igazság ellentéte nem a tévedés, hanem a hamisság,
és csak abban a mértékben nevezik tévedésnek, amennyire ezt a hamisságot
igazságnak tartják."*

Néha a legtöbb európai országban az is megtörténik (főleg a büntető ügyek-
ben), hogy a Bíróság, helyesebben az ügyészség súlyosan téved és előfordulhat,
hogy valakit igazságtalanul megfosztottak a szabadságától, börtönbe került és
a végén kiderült, hogy ártatlan volt. Ilyenkor természetesen az igazsághoz tar-
tozik, hogy helyre hozzák a történt kárt. Elvileg a Bírókat nem lehet felelősség-
re vonni, ha jóhiszeműen tévedtek és ezért az államnak kell kártérítést fizetni.
Sajnos a gyakorlat azt mutatta, hogy igazságtalanul viselkedik az állam és nem
eléggé veszi figyelembe a kárnak a különböző konzekvenciáit.

Nagyon sok ember ilyenkor elveszti a fizetését, sőt a munkahelyét, nagy anyagi
kárt szenvedhet el. Sokszor a távolléte miatt a párkapcsolatok megszűnnek, a
házasságok felborulnak, a gyermekek elidegenednek. Ezek az életbevágó hely-
zetek botrányosan gyengén vannak kártérítve. Az államügyész az állam nevé-
ben felajánl egy méltatlan összeget és a Bíróság kiszab egy nagyon kevés napi
anyagi kártérítést, melyet megszoroz az eltöltött napok idejével.

Nehéz igazságosan döntení, vannak olyan országok, ahol a jogszabály egy át-
lagembernek érthetatlenné válik és nem igazságos. Ilyen például az Egyesült
Államokban történő büntető ítéletek, ahol egy bűncselekményt felosztanak
különböző szakaszokra és összeadják, és végül elítélik a bűnözőt például 150
évre. Avagy, ha történik egy kártérítés, megtörténik az, például baleset, hogy a
kártérítés csillagi összegeket ér el.

Amikor nem az állam végzi az igazságszolgáltatást

Törekednünk kell egy olyan társadalom felé, amely minél jobban az igazságon
alapszik és befolyásolja a jogot, és ha kell felül is írja, ha a jog nem igazságos.

A mai világban született egy úgynevezett **negyedik hatalom** a három
klasszikus hatalom mellett (törvényhozó hatalom, bírói hatalom, végrehajtói
hatalom), mely a média hatalom. A sajtó és a média (televízió, internet, stb.)
az alapvető jogokat alkotja, a szabadságot és a véleménynyilvánítást. De csak
akkor lehet méltó, ha az igazságot szolgálja.

Sajnos nem mindig így történik, a média sokszor nem objektív információ-

kat közül, hanem szubjektív hozzáállása van. Ami manapság nagyon súlyos és felgyorsult, azok a „**fake news**”-ok, az álhírek. Ez a viselkedés megdöbbenítő. A hazugság abból áll, hogy hamis híreket hoznak megtévesztési szándékkal, elferdítik az igazságot és a hamis híreket tudatosan azért hozzák, hogy politikai vagy gazdasági előnyöket érjenek el. Hiába vannak védekezési vagy jogszabályi lehetőségek az igazságot bepiszkítják és így sokszor már nehéz és körülményes védekezni.

Az állami bíróságok az általános joggal foglalkoznak, jogszabályok alkalmazásával hozzák az ítéletet. Egyes technikai problémákban a felelősséget nem tudják eldönteni, mert nem értenek például az építkezéshez, vagy az autószereléshez, avagy az orvosi műtéthez és ilyenkor a felelősség technikai részének a kikutatását rábízják egy szakemberre, akinek a véleménye szerint döntenek a legtöbbször, de nem kötelezően. Másképp mondva a legtöbbször a gyakorlatban a szakember dönt és a Bíró csak hitelesen jóváhagyja. Az igazságot a szakember dönti el.

Még inkább megtörténik, azért hogy a döntés inkább az igazságon alapuljon, mint a jogon sok államban és államok feletti jogrendszert hoztak létre, hogy minél közelebb kerüljön a döntés az igazsághoz.

Sok európai országban létezik külön kereskedelmi bíróság és kereskedelmi kódex. A kommunista rendszer alatt Magyarországon nem létezett külön kereskedelmi jog, hiszen az állam kezében volt a kereskedelemnek majdnem az összessége. A rendszerváltás után kifejlődött a magán kereskedelem és a magán cégek létrehozása, de továbbra nem létezik külön kereskedelmi Bíróság hanem össze van kötve a polgári joggal. Viszont a legtöbb európai országban, akik nem ismerték a szocialista jogot a kereskedelem nagyon kifejlődött és több országban létezik külön Bíróság. Tekintettel egyes nemzeti tradíciókra és a kereskedelmi szokások rugalmasságára, mely néha praktikusabb és ötletesebb, mint a megszokott szigorú jogszabályok, a Bírók nem hivatásos állami Bírók, hanem magánszemélyek, megválasztott kereskedők. Ezek a személyek, kereskedelmi Bírók és gyakorlatilag a perekben az igazságosságot keresik, a kereskedelmi viszonyok békés megoldását és nem mindig a rideg jogszabályok alkalmazását.

Az egyik legfőbb példa főleg a kereskedelmi jogban a választó bíróság. Tulajdonképpen a választó bíróság nem más mint a privát (nem állami) jogszol-

gáztatás, de amit később azért hogy a hozott ítélet végrehajtható lehessen, az állami hozzájárulás szükséges lesz. A gyakorlatban a nagy cégek szoktak a kereskedelmi szerződésükben megegyezni, hogy vita esetén az általuk kinevezett választó bíróság fog dönteni. Ez azért van, mert sokszor a jogszabályok túl bonyolultak még akkor is, hogyha megegyeznek, hogy melyik jogot fogják alkalmazni, például a svájcit, akkor is egyszerűbb lesz, mint a nemzetközi jogszabályok alkalmazása. A választott Bíróságnak az előnye (avagy a hátránya), hogy kikötnek titoktartást a tárgyalások nem nyilvánosak, így az újságírók és a nagy közösség nincs tájékozódva a nagy cégek vitájáról, mely bizalmas marad. Másrészt a pereljárásban megegyeznek és sokkal rugalmasabb és szabadabb, mint a klasszikus Bíróságnál és főleg gyorsabb. Mindkét fél kinevez egy-egy jogszakértőt, általában ismert egyetemi tanárokat, vagy ismert már nyugdíjban lévő Bírókat és a két kinevezett személy közösen megegyezik egy harmadik személy nevében, aki a választott Bíróság elnöke lesz. A választott Bíróság egy kiemelkedő példa az igazságot kereső döntésre, hiszen gyakorlatban nem csak a jogszabályok alkalmazása fontos, hanem az igazság keresés is és legtöbbször a választott Bíróság ítélete egy kompromisszumon alapszik és nem a jogszabályon, hanem az érdekek igazságos megállapodásán.

Hasonló filozófián alapszik a munkajog egyes országokban, melyet példának lehetne felhozni szintén a jogrendszer törekvése az igazság felé. Magyarországon a munkaügyi Bíróság dönt a munkaügyi jog szerint. De más európai országokban egy érdekesebb felállítás létezik a munkaügyi perekben. A bíróság nem szakbírókból áll, hanem szakemberekből, a munkajog keretében. A munkaadó szakszervezetek kijelölnek két személyt és a munkavállaló szakszervezetek szintén kijelölnek két személyt. Ez azért történik, mert a munkajog a mindennapi életükhöz tartozik, benne élnek. Ezért sokszor megtörténik, hogy az ítéletek nem 100 %-osan a munkajogot alkalmazzák, hanem ugyanakkor keresik a körülményeket, a munkán belüli viselkedéseket jobban megértik, mivel ők is átéltek és így törekednek inkább az igazság felé, erkölcsi és etikai szempontból, mint jogi szempontból.

Nemzetközi közjog törekvése

Történelmileg az etnológusok szerint az az emberiség fejlődése három szakaszban jött létre.

A „Plough, Sword, Book”. Eke, a kard és a könyv.

Az emberiség történelmében lezajlott mintegy 14 000 háborút (fegyveres összetűzést) lezáró 8000 békeszerződés többségéből megállapítható, hogy a „hadisarc” (kártérítés vagy jóvátétel) nagyságrendjében általában a győztes fél döntött, (vae victis!), de nem számított ritkaságnak, hogy a szemben álló felek megállapodása alapján rendezték le. Ebben az esetben a békeszerződés a diplomácia a háború folytatása békés úton.

Ami minket közelebből érint az az első világháború konzekvenciája a trianoni diktatúra, igazságtalan békeszerződés.

Amikor 1920. június 4.-én az országot szétdarabolták, Magyarország egy megtört, legyengült ország volt, melynek a kényszerhelyzet miatt nem volt önálló akarata, alárendelt volt és így a trianoni szerződés aláírása diktatúrának minősül és nem egy szerződés aláírásának. Persze a francia vagy az angol nép nem bűnös, de a politikusai igen. Clémenceau célja volt, hogy az Osztrák-Magyar Monarchia megszűnjön, Lloyd Georges naiv angol politikus viszont később becsületesen beismerte, hogy meg voltak tévesztve : «Nous avons quelques alliés dont tous les arguments étaient faux et falsifiés. Nous avons délibéré a partir de ces fausses données.» (Lloyd George, Discours de Queen's Hall) - « Voltak nekünk szövetségeseink, melyeknek az érvei hamisak és meghamisítottak voltak. Hamis iratok alapján tanácskoztunk ». Hazudtak nekik is, becsapták őket is.

Mindez valószínűleg nem történhetett volna meg, ha az amerikai Wilson elnök általi népek önrendelkezési jogát betartották volna, hogyha a lakosságot megszólították volna a tervezett elcsatolt területeken. Azaz, ha népszavazás útján kikérték volna a nép véleményét.

Ezt viszont megtagadták, elkövetve egy égbekiáltó igazságtalanságot. Visszautasítva a lakosság akaratát, az akkori politikusok nem csak egy elfogadhatatlan igazságtalanságot követtek el, hanem egy óriási politikai és jogi hibát, megsértve a közjogot, az emberek jogait és az emberiségi jogokat. Egy igazi békeszerződés egy precíz döntésre támaszkodik, melyet mind a két fél elfogad. Ellenkezőleg, egy olyan szerződést, mely a másik felet elfogadhatatlan feltételekre kényszeríti, azt nem lehet szerződésnek nevezni, hiszen hiányzik a szabad beleegyezés, mely jellemzi a két szerződő fél akaratát, mert minden szerződés alapvető része a szabad hozzájárulás, nem pedig az erőszakkal kicsikart megegyezés. Ezért van az, hogy a trianoni békeszerződést nem lehet igazán jogilag szerződésnek nevezni, mivel a feltételek nem tárgyalva voltak, hanem diktálva.

Nekünk nem elég mondani, hogy „magyar az, akinek fáj Trianon”, hanem mi mindig hozzátesszük, hogy tenni is kell valamit a trianoni hamis békeszerződés ellen és ezt a Magyarok Világszövetsége rendszeresen megteszi. Hivatkoznunk kell Lloyd Georges kijelentésére, mely igazolja, hogy hazudtak nekünk, becsaptak minket, meghamisították az érveket, az iratokat, ami alapján tanácskoztak. ***Jogilag egy ilyen „szerződés”, amely hamis adatok alapján lett erőszakkal kicsikarva az semmis!*** Ezért nekünk követelni kell valamilyen módon, hogy nemzetközileg egy független ad hoc szervezet kimondja a trianoni békeszerződésnek a nemzetközi jog súlyos megsérülését és igazságtalanságát. A két bécsi döntés részben orvosolta a Trianonban elkövetett igazságtalanságot visszatérítve Felvidéknek egy részét, Észak-Erdélyt és Délvidéket.

Versailles és Trianon egyik fő oka a második világháború kitörésének, mely hozta magával a borzalmakat, a harmadik Német Birodalmat, a nácizmust, és behozta Európa közepébe Szovjetuniót, a kommunizmust. Trianon és Versailles e két borzalom szülei!

A második világháború után Párizsban 1947-ben új tárgyalások továbbra súlyosbították a trianoni igazságot, főleg a szovjet terjeszkedés miatt. Lásd Dr. Fülöp Mihály irományát.

A nemzetközi jog törekszik az igazságos megoldásokra, ezért több nemzetközi intézményt létrehozta, mint például az ENSZ-et (New Yorkban), a Nemzetközi Bíróság (Hágában), az Emberi Jogok Európai Bírósága (Strasbourg-ban). Ezek a nemzetközi intézmények törekszenek az országok között a békés megoldásokra. Sajnos a konfliktusok továbbra is megmaradtak, mint jelenleg az orosz-ukán háború, avagy az Israel- Palesztin háború. Nekünk, magyaroknak a trianoni traumatizmus mellett létezik egy másik traumatizmus, mely az 1956-os forradalomban vérbenfolytatásával van kapcsolatban. Ugyanis 1956-ban a szovjet csapatok szétlőtték Budapestet és rengeteg kárt okoztak. A Magyarok Világszövetsége életbe hozott egy bizottságot, a Justitia Bizottságot, Patrubány Miklós, MVSZ elnöke, és Dr. Bokor Imre, ezredes és jómagam dolgoztuk ki a jogos kártérítési kérelmet a Szovjetunió utódjától Oroszországtól, dr. Balsai István volt igazságügyi miniszter támogatásával.

Vitathatatlan, hogy 1956 októberében és novemberében, a Szovjetunió fegyveres agressziót követett el Magyarország ellen. A szovjet fegyveres erők kijelölt részei – hadüzenet nélkül - beözönlöttek az ország területére. A magyar

polgári és katonai forradalmi erők ellen, a Néphadsereg egyes alakulatai ellen, a polgári lakosság, valamint polgári szervezetek (forradalmi bizottságok, tanácsai szervek, szakszervezetek, rendőrség, nemzetőrség, stb.) ellen léptek fel, emberéletek sokaságát oltották kioltottak ki, és hatalmas gazdasági károkat okoztak az országnak, több ezer milliárd forint értékűt.

Ezért a JUSTITIA BIZOTTSÁG által kidogozott, a jóvátétel beindításához szükséges alapanyagot (esetleges kiegészítésével egyetemben),- a magyar kormány, kormányfő és államelnök, a vonatkozó nemzetközi jogszabályok alapján, minden lehetséges fórumon képviselje.

A magyar nép jogos igénye, hogy a világtörténelemben morális győzelemként számon tartott forradalmát és szabadságharcát eltiprói, ne csak erkölcsi, hanem anyagi elégtételt is szolgáltatassanak.

Végezetül :

Ebből az általános tanulmányból kiderül, hogy a nyugati világban ma alkalmazott jog nagyon lassan törekszik egy tökéletesebb, igazságosabb társadalom felé.

Mint kifejtettük a jog, a hatalmi rendszerből fakad, fontos az, hogy olyan hatalom foglalkozzon a törvényhozással, amely igazságos. Az erőszakos hatalmak, a diktatúrák, az önkényuralmak nem az igazságosságra, hanem saját megélhetésükre és érdekeikre törekszenek, és törvényeket, jogszabályokat hoznak, anélkül, hogy elismernék a Montesquieu által megfogalmazott három független megkülönböztető hatalmat: a törvényhozó hatalmat, a bírói hatalmat és a végrehajtó hatalmat.

Manapság ahogy mondta **Churchill**: *"A demokrácia rossz rendszer, de a legkevésbé rosszabb minden rendszer közül"*.

Az igazságszolgáltatás főleg a bíróktól függ, ezért kell, hogy a bírók ne legyenek befolyás alatt és függetlenek legyenek.

A demokrácia a jogállamiságon alapul, és a jogállamiság szükségszerűen demokratikus. A törvény elsőbbségét politikai garanciák biztosítják, a törvény csak a bírónak köszönhetően válik hatékonná, akinek függetlennek kell lennie, és a bírák függetlensége a törvénynek való alárendeltségükből fakad. A jogállam egyik legfontosabb jellemzője a bírói függetlenség.

Ha a bíróságoktól a törvények és a kormányzati tevékenység alkotmányosságának objektív vizsgálatát várjuk el, akkor a bíróknak függetlennek kell lenniük. Ennek ellenére egészen a közelmúltig nem sokat tettek a rendszerek azért, hogy a bírókat elszigeteljék a külső befolyástól. Ugyanakkor meg kell különböztetnünk a *de facto* függetlenséget a *de jure* függetlenségtől, mert a bírói függetlenség jogi védelme még nem mindig jelenti automatikusan, hogy a bírókat sikerül elszigetelni a politikai vezetők, a média vagy a közvélemény befolyásától. A bírói függetlenség lényege a bírók kinevezésének és eltávolításának kérdésében rejlik: ha a kinevezés lehetősége a politikusok kezében van, a bírói testület csak a pártok befolyását és hatalmát fogja erősíteni, ami a hatalmi ágak szétválasztása (hatalommegosztás) helyett azok összeolvadását eredményezi. Törekedni kell a bírók politikai befolyásolásának kiküszöbölésére.

Az Európai Unióról szóló szerződés 6. cikke kimondja, hogy az Unió a jogállamiság elvén alapul, amely a tagállamokban közös.

A jogállamiság főbb jellemzői:

Az alkotmány elsőbbségének elve és joghatósági garanciája, a közigazgatás és az igazságszolgáltatás törvénynek és jogoknak való alávetettsége, a törvény fenntartása, amely megtiltja a végrehajtó hatalom megfelelő jogalap nélküli fellépését, az alapjogok azonnali alkalmazhatóságának elve, a hatalmi ágak szétválasztása, jogbiztonság (a szabványok elve és egyértelműsége, a bizalomvédelem, a visszaható hatály tilalmának elve), a hatóságok felelőssége, az arányosság elve, a fellebbezési jog és az eljárási garancia.

Nekünk, magyaroknak, szintén törekedni kell a Szent Korona tan érvényesítésére, amely tekintetében **Dr. Zétényi Zsolt** tanulmányában a következő következtetésre jutott:

”Egy nemrégén zajlott tudományos tanácskozás neves tudós résztvevői azt mondták, hogy az Alaptörvény ablakot nyitott a történeti alkotmányra, s elismerték, hogy alkotmányos történetünk több évezredes múltra tekinthet vissza. Mi azt mondjuk : Magyarország Alaptörvénye életben hagyott olyan, mérhetetlen és kiszámolhatatlan éltető erőforrásokat közvetítő, hajszálgököket, amelyek jó eséllyel megerősödhetnek, s ma még alig látható nemzet-erősítő döntésekhez adhatnak, indítást. A történeti alkotmány belépett Magyarország alkotmányos életébe.”

A jelenlegi Alaptörvény nem is teljesen a Szent Korona tana szerint létezik, elkezdődött egy folyamat melyet tovább kell vinni.

És vigyük magunkkal a Magyarok Világszövetsége mostani XI. Világkongresszusának szellemét, törekedve egy olyan hatalmi rendszer felé mely az igazságosságot tűzi ki célul.

